

Saarna 17.6.2017 konfirmaatiomessussa Keravan kirkossa
Samuli Koivuranta

Rajat auki (Matt. 28: 16-20)

Meillä jokaisella lienee jonkinlainen mielikuva siitä, minkälainen on ”uskovainen ihminen”. Suomalaisessa kulttuurissa uskosta ja uskovaisuudesta ei ole tosin välttämättä kovin helppo puhua. Sitä pidetään usein aika yksityisasiana. Ehkä siksi mielikuva uskovaisuudestakin syntyy useimmiten jostain oman itsemme ulkopuolelta. En minä, mutta yksi tutun tutun tuttu on kuulemma uskovainen.

Pelkkänä sanana ”uskovainen” tuskin kuitenkaan tarkoittaa sen enempää kuin uskoansa tunnustavaa ihmistä. Tässä mielessä voitaisiin sanoa, että jokainen konfirmoitava on ”uskovainen”. Konfirmaatioon nimittäin kuuluu itsenäisesti sen uskon tunnustaminen, johon meidät on kasteessa liitetty.

Teitä tänään konfirmoitavia katsoessani voisi varmaankin sanoa, että uskoansa tunnustavien joukko ei ole millään tavalla yhdestä puusta veistetty. Jokainen teistä 23 konfirmoitavasta on oma erilainen itsensä. Voisiko siis myös uskovainen ihminen olla täysin erilainen kuin toinen uskovainen?

Kuulemassamme evankeliumitekstissä ylösnousseen Jeesuksen ympärillä on hänen yksitoista opetuslastansa, yksitoista lähintä seuraajaa. Voisi kuvitella, että siinä jos missä, kuolleista noussutta Jeesusta omilla silmillään katsovat, samaa kieltä puhuvat, vuosia yhdessä kulkenut joukkio olisi yhtenäinen ja samaan suuntaan katsova. Porukka, jolle kaikki on selkeää ja joiden ei tarvitse mitään kyseenalaistaa. Näin ei kuitenkaan evankeliumin mukaan ole. Tekstissä nimenomaisesti mainitaan, että jotkut kumartavat Jeesusta, mutta toiset epäilevät.

Tälle joukolle Jeesus antaa sitten melkoisen tehtävän: Menkää kaikkeen maailmaan, menkää yli kielirajojen, menkää yli kulttuurirajojen, kohdatkaa erilaisia ihmisiä, kastakaa ja opettakaa heitä. Voisi sanoa, että aikamoisen riskin Jeesus päättää ottaa, kun tällaiselle uskovaisten joukolle näin suuren tehtävän antaa.

Toinen toistamme erottavien rajojen aukaiseminen ei ole helppo tehtävä. Helpompi on sulkeutua toisiltamme omaan kuoreensa, laittaa niin sanotusti ”rajat kiinni”. Erilaisuuden ymmärtäminen ei ole helppoa edes silloin, kun puhumme samaa kieltä. Tämän ymmärtää aivan varmasti jokaisen teinin äiti tai isä. Jos kysyisin, kuinka monella vanhemmalla on ollut joskus vaikeuksia ymmärtää omaa nuortansa, tai kuinka monella nuorella on ollut vaikeuksia joskus ymmärtää omaa vanhem-

paansa, saattaisi nousta aika monta kättä. Oma käteni ainakin nousisi ensimmäisten joukossa. Kieli, jolla kommunikoimme, sisältää niin usein paiskottuja ovia, tuhahtelua, huutamista, selän kääntämistä – rajojen sulkemista.

Toisiamme erottavien rajojen ylittäminen vaatii rakkautta, jotain sellaista rakkautta, joka on enemmän kuin vain sitä, että on kiva olla toisen kanssa. Se saattaa joskus vaatia myös sen, että me menemme sellaisille elämän alueille, joilla ei tunnut pelkästään kivalta. Rakastaminen vaatii silmien avaamista toisen erilaisuudelle, toisen näkökulmien kunnioittamiselle. Tästähän julkisessa politiikassakin on kuluneella viikolla puhuttu, ehkä poikkeuksellisenkin paljon. On kysely, mitä me pidämme tärkeänä suhteessa toinen toiseemme. Mitkä ovat yhteisiä arvojamme?

On varmastikin niin, että usko ei voi koskaan ratkaista toisen ihmisen poliittisia mielipiteitä ja toimintaperiaatteita. Sen sijaan usko kolmiyhteiseen Jumalaan luottaa siihen, että jokaisella ihmisellä, kaikkialla maailmassa, on ainutlaatuinen ihmisarvo. Jumala on tarkoittanut jokaisen meistä juuri sellaiseksi, kuin olemme. Jumala on myös tarkoittanut meitä pitämään huolta toistamme, kaikista ihmisistä. Elämä ei ole vain oma asiamme.

Ennen kaikkea usko Jumalaan tunnustaa sen lähtökohdan, että kaikki ei ole vain siinä, mitä minä ajattelen ja teen. On olemassa myös Jumalan työ meidän puolestamme.

Siksi silloin kun avaamme rajat toiselle ihmiselle, ei riitä että pohdimme asiaa vain oman itsemme näkökulmasta. Uskova joutuu katsomaan maailmaa itkevän silmillä, nauravan silmillä, kuolevan silmillä, syntisen silmillä, rakkauden silmillä, voittajan silmillä, sokean silmillä, väliinputoajan silmillä. Nämä kaikki ovat ne silmät, joilla Jeesus katsoi opetuslapsiaan vuorella Galileassa.

Jeesus lausui nämä samat sanansa teille tänään konfirmoitaville jo silloin kun teidät kastettiin, kun olitte aivan pieniä. Jo silloin teissä oli olemassa kaikki se, mitä tänään tarvitsette. Saatte ottaa yhteisen uskomme lahjana vastaan, Pyhän Hengen antamana rakkauden lahjana.